

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΩΣ, ΤΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΝΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ,
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΩΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΤΗΝ
ΤΕΛΕΤΗ ΑΦΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ

Έν Πειραιεί τῆ 28^η Απριλίου 2017

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Θ Ε Ν

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΩΣ, ΤΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΝΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ, ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΩΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ ΑΦΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ

Τὴν Τρίτη, 7-2-2017, συνήλθε στὴν πρώτη Συνεδρία Τῆς γιὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριο, ἡ Διαρκὴς Ἱερά Συνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου. Κατὰ τὴν Συνεδρία τῆς, μεταξύ ἄλλων, ὄρισε τὴν ἡμετέρα ἐλαχιστότητα ἐκπρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Τελετὴ ἀφῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός, κατὰ τὸ Μεγάλο Σάββατο (15-4), στὰ Ἱεροσόλυμα^[1]. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ λάβαμε διπλωματικὸ διαβατήριο, πού ἐξέδωσε τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν. Ὅμως, ἡ Ἰσραηλινὴ Κυβέρνηση, ἐρχομένη σὲ τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία, μὲ τὸν Ἐξοχώτατο Πρωθυπουργό κ. Ἀλέξιο Τσίπρα, διεμήνυσε ὅτι ἡ ἐλαχιστότητά μας εἶναι ἀνεπιθύμητο πρόσωπο (persona non grata) στὸ Ἰσραήλ, ἐπειδὴ κατὰ καιροὺς ἔχουμε ἐκφράσει δῆθεν «ἀντισημιτικὲς» δηλώσεις. Σὲ συνεδρία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑποστηρίξαμε ὅτι οὐδέποτε προέβημεν σὲ ἀντισημιτικὲς δηλώσεις, ὅτι ἤδη εἶχαμε λάβει διπλωματικὸ διαβατήριο, ὅτι θὰ ἐκπροσωπούσαμε τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος στὴν Τελετὴ ἀφῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός, ὅτι δὲν θὰ ἐπισκεπτόμασταν κάποια ἐβραϊκὴ κοινότητα ἀλλὰ τὰ Ἱεροσόλυμα, μία πόλη μὲ καθεστῶς διεθνοῦς πόλεως καὶ ὅτι μιά τέτοια ἀπαγόρευση ἀποτελεῖ στέρηση τῶν θρησκευτικῶν μας δικαιωμάτων, ὡς Ὁρθόδοξου Μητροπολίτου. Τελικὰ, ἐπεκράτησε ἡ θέληση τοῦ Ἰσραήλ καὶ στὴν θέση μας, ὡς ἐκπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Τελετὴ ἀφῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός, κατὰ τὸ Μεγάλο Σάββατο, στὰ Ἱεροσόλυμα, ὀρίστηκε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετροπόλεως κ. Ἀθηναγόρας. Κρίναμε ὅτι δὲν θὰ ἦταν σώφρων κίνησης νὰ ἐπιμεινουμε, διότι τὸ μόνο, πού θὰ ἐπιτυγχάναμε, θὰ ἦταν νὰ φθάσουμε μὲν ἀεροπορικῶς μέχρι τὸ Ἰσραήλ, νὰ μᾶς ἀποδιώξουν δὲ καὶ νὰ μᾶς γυρίσουν πίσω οἱ Ἰσραηλινοί, χωρὶς νὰ μετάσχωμεν τῆς τελετῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός.

Μὲ τὸ παρὸν ἀνακοινωθέν, διαμαρτύρομαστε ἐντονότατα καὶ καταγγέλλουμε δημόσια τὴν ἀντικανονικὴ παρέμβαση τοῦ Ἰσραήλ στὴν χώρα καὶ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, καὶ βέβαια θὰ ἀποστείλουμε ἐντονη διαμαρτυρία γιὰ τὴν καταπάτηση τῶν θρησκευτικῶν μας δικαιωμάτων.

Κατ'ἀρχὴν πρέπει νὰ δηλώσουμε τὸ προφανές, ὅτι δηλ. οἱ Ὁρθόδοξοι δὲν εἴμαστε ρασιιστές καὶ γι'αὐτὸ οὔτε ἀντισημίτες. Ὁ Ἑβραϊκὸς λαὸς εἶναι ἀνθρωπίνως συμπαθὴς σ'ἐμᾶς, ὅπως ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου, καὶ μάλιστα ἐπειδὴ μᾶς προσέφερε τόσοις Πατριάρχες, Δικαίους καὶ Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπως καὶ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τοὺς πρώτους Χριστιανούς στὴν ἐποχὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης, μὲ κορωνίδα βέβαια τὴν Πανάχραντο Κυρία Θεοτόκο καὶ, πάν'ἀπ'ὅλα, τὸν Θεάνθρωπο Κύριο καὶ Σωτῆρα Ἰησοῦ Χριστό.

Ὡστόσο, οἱ Ὁρθόδοξοι εἴμαστε ἀντισημιτιστές, δηλ. εἴμαστε κάθετα ἀντίθετοι πρὸς τὸν φρικτὸν διεθνή Σιωνισμό, ὁ ὁποῖος μετέλλαξε τὸν θεϊσμό τῆς Παλαιᾶς

Διαθήκης καί τῶν Προφητῶν σέ αἰσχιστο Ἐωσφορισμό καί σατανολατρεία, εἰσάγοντας στόν Ἰουδαϊσμό τήν δαιμονική Καμπαλά καί τό χυδαῖο Ταλμούδ, τά ὅποια εἶναι ἔργα τῶν δαιμονιώντων ραββίνων τοῦ ἐκπεσόντος Ἰουδαϊσμοῦ, οἱ ὅποιοι πεισμώνως καθυβρίζουν τόν ἐνσαρκωθέντα πανάχραντο Υἱό τοῦ Θεοῦ, καί τῆς ἰδεοληψίας τους περί τῆς παγκοσμίου κυριαρχίας καί διακυβέρνησης, μέσω τοῦ ἀναμενομένου ἀκόμη ψευδομεσσία τους, δηλ. τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας εἶναι ἐναντίον τοῦ Σιωνισμοῦ, νοουμένου ὡς **ἱμπεριαλισμοῦ, μιᾶς παγκόσμιας δικτατορίας (παν-Σιωνισμοῦ)**, πού ἀποβλέπει στήν παγκόσμια κυριαρχία μιᾶς συγκεκριμένης ομάδας Ἑβραίων κεφαλαιοκρατῶν. Δέν εἶναι ἐναντίον τοῦ Σιωνισμοῦ, **νοουμένου ὡς τοῦ δικαιώματος ὑπάρξεως ἐβραϊκοῦ κράτους**. Οἱ Ἰσραηλινοί, οἱ κάτοικοι τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ, ἐννοοῦν τόν Σιωνισμό ὡς πατριωτισμό, γιά τή δημιουργία ἐβραϊκῆς πατρίδας («Zionist Movement»). Ἐκτός Ἰσραήλ, στό ἐξωτερικό, καί μεταξύ τῶν «ἀντι-σιωνιστῶν», ὁ Σιωνισμός εἶναι γνωστός μέ τήν πρώτη του ἔννοια, ὡς ἐπεκτατισμός καί κρυπτοκρατία, καί γι' αὐτό καί ἐπικρίνεται. Ὁ Ὄργανισμός Ἠνωμένων Ἐθνῶν καταδίκασε τόν Σιωνισμό ὡς ρατσισμό τό 1975 (ἀπόφαση 3379), καί ἀνακάλεσε τήν ἀπόφαση αὐτή, ὅταν ἀποσύνδεσε τόν Σιωνισμό ἀπό τόν ρατσισμό τό 1991 (ἀπόφαση 46/86). Οἱ Ἀραβες Μουσουλμᾶνοι εἶναι ἐναντίον τοῦ Σιωνισμοῦ καί μέ τή δεύτερή του ἔννοια, λόγῳ Θρησκευτικο-ἐδαφικῶν διαφορῶν περί τό Τέμενος τοῦ Βράχου καί τήν Παλαιά Πόλη τῶν Ἱεροσολύμων.

Δεδομένης τῆς διακρίσεως, πού κάναμε παραπάνω, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει ἐπικρίνει τόν **ἱμπεριαλιστικό Σιωνισμό (παν-Σιωνισμό)**, ἀλλά δέν ταυτίζει τίς προθέσεις καί τίς τύχες αὐτοῦ τοῦ Σιωνισμοῦ μέ τόν Ἑβραϊσμό καί τόν ἐβραϊκό λαό. Ὁ Ἑβραϊσμός διακρίνεται ἀπό τόν **παν-σιωνισμό**, ὅπως διακρίνεται ἡ Ρωσία ἀπό τόν σοβιετισμό, ἡ Γερμανία ἀπό τόν Ναζισμό, ἡ Ἰταλία ἀπό τόν φασισμό κ.ο.κ. Ὑπό τό φῶς τῆς διακρίσεως αὐτῆς, ἐπιβάλλεται νά τονίσουμε ὅτι οἱ κυριώτεροι ἀντίπαλοι τοῦ **ἱμπεριαλιστικοῦ Σιωνισμοῦ (παν-Σιωνισμοῦ)** ὑπῆρξαν στήν Ἑλλάδα Χριστιανοί, καί μάλιστα κληρικοί καί θεολόγοι Ἄς θυμηθοῦμε μερικά ὀνόματα, ὅπως Ἀρχιμανδρίτης κυρός Χαράλαμπος Βασιλόπουλος^[2], Μητροπολίτης Κορίνθου κυρός Παντελεήμων (Καρανικόλας)^[3], Μητροπολίτης Φλωρίνης κυρός Αὐγουστίνος (Καντιώτης)^[4], ὁ κυρός Νικόλαος Ψαρουδάκης^[5], καί πολλοί ἄλλοι. Ἡ σχετική γραμματεία εἶναι ἀτέλειωτη. Πῶς μπορεῖ κανεῖς, λοιπόν, νά ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἐπειδή ἀποδέχεται τήν ἱερά ἱστορία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, εὐνοεῖ τόν **ἱμπεριαλιστικό Σιωνισμό (παν-Σιωνισμό)**:

Πέραν τοῦ θέματος τοῦ Σιωνισμοῦ, ἡ **ἴδια ἡ Παλαιά Διαθήκη, ὀρθῶς ἐρμηνευομένη, εἶναι ἐναντίον τοῦ μεταχριστιανικοῦ Ἰουδαϊσμοῦ**, αὐτονοήτως δέ καί κατά τοῦ σημερινοῦ Ἰουδαϊσμοῦ^[6] καί ὡς **παν-Σιωνισμοῦ καί ὡς θρησκείας**. Διότι, ἡ **Παλαιά Διαθήκη διακηρύσσει ὅτι ὁ Μωσαϊκός Νόμος ἔχει «ἡμερομηνία λήξεως»**, καί ὅτι θά καταργηθεῖ ἀπό τόν Μεσσία^[7], μέ νέα Διαθήκη^[8], ὄχι ἀπό τό Σινᾶ, ἀλλά τήν Ἱερουσαλήμ^[9], μέ νέα Θυσία παγκόσμια καί ὄχι περιορισμένη στόν Ναό τοῦ Σολομῶντος^[10], καί ἐξάπλωση στά ἔθνη χωρίς διάκριση^[11], ὅταν οἱ πιστοί θά ἀποκτήσουν νέο ὄνομα^[12]. Ὅλα αὐτά ἐκπληρώθηκαν στόν Χριστιανισμό. Τά ἱερότερα, εὐφυέστερα καί πιό προβεβλημένα πρόσωπα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ στά χρόνια τοῦ Χριστοῦ γνώριζαν αὐτήν τήν ἀναμενόμενη (ὡς **προφητευμένη**) κοσμογονική ἀλλαγὴ καί ἐγιναν Χριστιανοί, ἀποδεχόμενοι τόν Χριστό (Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής^[13], Γαμαλιήλ ὁ

Νομοδιδάσκαλος^[14], Συμεών ο Θεοδόχος^[15], Σαῦλος ο ἐπικληθείς Παῦλος^[16] καί χιλιάδες ἄλλοι). Κανείς ἀπό αὐτούς τούς πνευματικούς Προπάτορες τῶν Χριστιανῶν δέν μπορεί νά θεωρηθεῖ **σιωνιστής**, διότι ὅλοι τους, ὡς Χριστιανοί, ἀπέρριψαν βασικές ἀρχές τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καί τοῦ Σιωνισμοῦ, ὅτι δηλ. δῆθεν ὁ Μεσσίας δέν ἦλθε (καί συνεπῶς πρέπει νά τόν ἀναμένουν ἀκόμη), ὅτι ὁ Θεός πρέπει νά λατρεύεται μόνον στόν Ναό τοῦ Σολομῶντος (καί συνεπῶς αὐτός πρέπει νά ξανακτισθεῖ), ὅτι ὁ Μωσαϊκός Νόμος θά μείνει εἰς τόν αἰῶνα καί ὅτι ἡ Ἑβραϊκή φυλή θά εἶναι πάντοτε ὁ ἐκλεκτός λαός τοῦ Θεοῦ, λόγῳ ἐθνοφυλετικῶν κριτηρίων τοῦ Γιαχβέ. Πῶς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εὐνοεῖ τόν Σιωνισμό καί τόν Ἰουδαϊσμό, κατά τις συκοφαντίες τῶν ἐναντίων, ἀφοῦ ἀπορρίπτει ὅλα τά παραπάνω στοιχεῖα; Δέν γνωρίζουν οἱ δαστροφεῖς τῆς ἱστορίας καί τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅτι ἡ ἀντι-ιουδαϊκή γραμματεία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐξ ἀρχαιότητος τεράστια^[17];

Ἡ Ὁρθόδοξη πίστη μας δέν εἶναι «ιουδαϊκή». Ἀπό πολύ νωρίς στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ἐγινε σαφές καί ρητῶς ἐκφράστηκε ἡ ξεκάθαρη τοποθέτηση τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ὅτι ἡ πίστη στόν Χριστό εἶναι διαφορετική ἀπό τόν Ἰουδαϊσμό, ἀφοῦ ὁ Κύριος μᾶς ἐξαγόρασε ἀπό τήν κατάρα τοῦ νόμου μέ τό Τίμιο Αἷμα Του. Εἶναι σαφεῖς οἱ ἀναφορές, πού γίνονται στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων γιά τή ζωή τῶν νέων τότε Χριστιανῶν καί γιά τίς καταργήσεις παλαιῶν ιουδαϊκῶν συνηθειῶν καί τυπικῶν.

Ἡ Παλαιά Διαθήκη εἶναι ἡ ἱερά βίβλος τῶν πρώτων Χριστιανῶν, ἰδίως πρὶν ἡ Ἐκκλησία ἀποφανθεῖ γιά τόν Κανόνα τῶν βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης. Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καί οἱ πρῶτοι πιστοί στόν Χριστό δέν διανοήθηκαν κἄν νά τήν θεωρήσουν «ιουδαϊκή» ἢ ἀπλῶς ὡς μιά συλλογή τῆς Ἑβραϊκῆς Ἱστορίας, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀπό πολύ νωρίς τήν ἐνιωσαν ὡς «Λόγο Θεοῦ», τήν περιέβαλαν μέ πολύ σεβασμό καί κύρος καί τά ἀναγνώσματά της ἦταν καί εἶναι ἰδιαίτερα προσφιλή καί ἐνισχυτικά στόν πνευματικό ἀγῶνα ὄλων τῶν Χριστιανῶν. Ἡ Παλαιά Διαθήκη, μέρος οὔσα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, εἶναι καί αὐτή Θεόπνευστος.

Ἡ Παλαιά Διαθήκη μᾶς μιλά γιά τούς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, τούς Προπάτορες τοῦ Κυρίου, κατά τό ἀνθρώπινο, φανερώνοντας ἔτσι τήν ἄρρηκτη συνέχειά της μέ τήν βίβλο τῆς ἐποχῆς τῆς Χάριτος. Ἡ Παλαιά Διαθήκη εἶναι ἡ βάση γιά τήν Καινή Διαθήκη. Εἶναι ἡ προετοιμασία γιά τήν ἔλευση τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Εἶναι παιδαγωγός εἰς Χριστόν. Στήν Παλαιά Διαθήκη ἐνεργεῖ ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλά ὡς ἄσαρκος Λόγος, ἐνῶ στήν Καινή Διαθήκη ἐνεργεῖ ὡς ἔνσαρκος Λόγος.

Εἶναι, ἐπίσης, πασίδηλος ὁ παγκόσμιος χαρακτήρας καί ἡ προοπτική της γιά τήν σωτηρία ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Αὐτό φαίνεται ἐμφανέστατα στούς Προφήτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οἱ Προφήτες προετοίμαζαν μέ τίς διδασκαλίες καί τίς προφητείες τους ὅλα τά ἔθνη γιά τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ν' ἀποκτήσουν γνώση καί εὐσέβεια τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος γνωρίζοταν παλαιά μόνο ἀπό τούς Ἑβραίους.

Ὁ ἅγιος Θεός, «ὁ ἐτάζων καρδίας καί νεφρούς», δέν εἶναι προσωπολήπτης. Ἀγαπᾷ ἐξ ἴσου ὅλους τούς ἀνθρώπους καί ὅλους τούς λαούς. Ἀπευθύνει τά σωτήρια κελεύσματά Του σέ ὅλους ἀδιακρίτως καί εὐλογεῖ τούς «ἀγαθοῦς τῆ καρδία». Ἡ Παλαιά Διαθήκη εἶναι γεμάτη μέ σχετικά νοήματα, πού ἀναφέρονται στόν οἰκουμενικό καί παγκόσμιον αὐτόν χαρακτήρα τῆς μελλούσης σωτηρίας ὄλων τῶν λαῶν τῆς γῆς, μέσῳ τῆς εὐσεβείας πρὸς τόν μόνο ἀληθῆ Θεό.

Οι Έβραϊοι, πού καυχώνταν ότι τάχα μόνο αυτούς (ως έθνος και φυλή) από τά υπόλοιπα έθνη προτίμησε ο Θεός και ότι δήθεν μόνο αυτούς αξίωσε των Θείων έπαγγελιών Του, καταισχύνονται τώρα από τίς αποδείξεις του έναντίου, αφού μαρτυρείται (από τους ίδιους μάλιστα τους Προφήτες τους), πώς δέν τους δόθηκε τίποτε περισσότερο ή άνώτερο άπ' ό,τι σ' όλα τ' άλλα έθνη. Μάλιστα, προβλέποντας τά μέλλοντα, μιλούν οι άγιοι Προφήτες έν Πνεύματι Αγίω για τήν άποστροφή του Θεού προς τους άποστάτες Έβραίους, όπως επίσης και για την έκπλήρωση των έπαγγελιών Του σ' όλο τον κόσμο, σ' όλους τους ανθρώπους, σ' όλα τά έθνη, πού θα δεχθούν και θα έγκολπωθούν τήν Αλήθειά Του.

Όσοι αποδεχόμαστε τήν Παλαιά Διαθήκη του Θεού έν Χριστώ (όπως κι έμεις οι Έλληνες Όρθόδοξοι Χριστιανοί) καθιστάμεθα πραγματικοί υιοί των Πατέρων και Δικαίων και των Προφητών της και γινόμαστε κληρονόμοι της και οι υποθέσεις και τά νοήματά της γίνονται κληρονομιά μας προς Θεογνωσία και σωτηρία.

Η Πίστη μας δέν είναι «έκ του κόσμου τούτου». Η ευσέβειά μας δέν είναι υπόθεση των Έβραίων (άλλωστε αυτοί τήν καταφρόνησαν). Δέν είναι μόνο γι' αυτό ή τό άλλο έθνος. Είναι πανανθρώπινη, άγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους, σώζει όλο τον άνθρωπο και κατέχει τήν πληρότητα και όλότητα της αληθείας.

Έτσι κι έμεις οι πρώην έθνικοί, ειδωλολάτρες, Έλληνες δεχθήκαμε και σεβόμαστε τήν Παλαιά Διαθήκη, διότι έχει ως σκοπό και προοπτική της τήν πανανθρώπινη, τήν παγκόσμια σωτηρία. Με τήν άποδοχή, λοιπόν, της Παλαιάς Διαθήκης (έχοντάς την ως στερεά βάση), δέν άπορρίψαμε τον Ναζωραίο ή Γαλιλαίο Ιησού, τον Θεάνθρωπο Κύριο, αλλά Τόν πιστέψαμε, Τόν άναγνωρίσαμε ως Κύριο και αγαθό Δημιουργό του σύμπαντος^[18].

Σέ αντίθεση με τήν Όρθόδοξη Έκκλησία, οι **έτερόδοξοι, δηλ. αίρετικοί, «χριστιανοί»** έκαναν θεολογικές υποχωρήσεις στον **Ιουδαϊσμό** : (α) Οι **αίρετικοί παπικοί** αποδέχθηκαν ότι τήν ευθύνη για τή Σταύρωση του Χριστού τήν φέρουν οι Ρωμαίοι, δηλ. ο Πιλάτος, και όχι τό πλήθος των Ιουδαίων (κατά τό παπικό κείμενο "Nostra Aetate", τό 1965, και τό βιβλίο "Jesus of Nazareth: Part Two", τό 2011), τό όποιο έρχεται σε ευθεία αντίθεση με τά Ευαγγέλια, και ότι ίσως και ο Ιούδας ο Ισκαριώτης υπήρξε μέρος του Θείου σχεδίου και δέν ευθύνεται για τήν προδοσία του Θεάνθρωπου^[19], όπως υποστήριξε τό 2006 ο Καρδινάλιος Walter Brandmüller, υπεύθυνος της Ποντιφικικής Έπιτροπής για τίς Ιστορικές Έπιστήμες. (β) Οι **αίρετικοί Ευαγγελικοί Προτεστάντες**, σε μία ισχυρή τους μερίδα, δέχονται τον τωρινό Ισραήλ ως επίσης εκλεκτό λαό μαζί με τους Χριστιανούς, και συντηρούν τό κίνημα του **«Christian Zionism»** με άνάλογους σκοπούς, αλλά και άποδοχή της μεγάλης πλάνης ότι, μετά τήν «άρπαγή» (πρόκειται περί της **Θεωρίας της «rapture»**) και τή Β' Παρουσία, ο Χριστός θα βασιλεύσει επί γης επί χίλια χρόνια επί Ιουδαίων και Χριστιανών, μέχρι τήν τελική «Γ' Παρουσία».

Η Έκκλησία προτου «δημιουργηθει» ή Καινή Διαθήκη με τή συγγραφή και συνένωση των Ευαγγελίων, των Επιστολών κ.λπ., είχε τήν Παλαιά Διαθήκη ως μοναδική Αγία Γραφή και άνάγνωσμα. Παρά ταύτα, δέν άπορροφήθηκε ή συμμάχησε με τον (άντι-Χριστο) Ιουδαϊσμό, γι' αυτό και καταδιώχθηκε άπηνως, σε σημείο πού να αναφέρουν οι πρώτοι Χριστιανοί περί των Ιουδαίων, ότι είναι οι Ιουδαίοι, πού «*άπέκτειναν τον Κύριον Ιησούν και τους δικούς τους Προφήτες και έμας μάς κατεδίωξαν και στό Θεό δέν άρέσουν και είναι ένάντιοι σε όλους τους ανθρώπους και*

μᾶς παρεμποδίζουν νά μιλήσουμε στά ἔθνη, γιά νά σωθοῦν, καί ἔτσι πάντοτε γεμίζουν τό μέτρο τῶν ἀμαρτιῶν τους· ἀλλά ἔφθασε ἐπάνω τους ἡ ὀργή ἐπί τέλους»^[20]. Ἦταν δυνατόν ἡ πρωτοχριστιανική Ἐκκλησία σέ τέτοιες καταστάσεις ἀντιπαραθέσεως νά υιοθετήσῃ τήν Παλαιά Διαθήκη, ἂν πίστευε ὅτι ἡ Π.Δ. προωθεῖ ἕναν (ἀντίχριστο) Ἰουδαϊσμό καί Σιωνισμό;

Τό πιό σημαντικό ἐν προκειμένῳ καί συνήθως ἀποσιωπώμενο σημεῖο τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι τό χωρίο 11, 8 τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως, τό ὁποῖο ἀναφέρεται στή θανάτωση ἀπό τό θηρίο τῶν δύο προφητῶν-μαρτύρων. Αὐτό ἔχει ὡς ἐξῆς : «Καί τά πτώματά τους θά ἀφεθοῦν στήν πλατεῖα τῆς πόλης τῆς μεγάλης, ἡ ὁποία ὀνομάζεται πνευματικῶς Σόδομα καί Αἴγυπτος, ὅπου καί ὁ Κύριός τους σταυρώθηκε». Μπορεῖ νά συνειδητοποιήσει κανεῖς πόσο μεγάλη βλασφημία εἶναι γιά τόν Ἰουδαϊσμό ὁ χαρακτηρισμός τῶν Ἱεροσολύμων τῆς ἐσχατολογικῆς περιόδου ὡς «Σοδόμων καί Αἴγυπτου», χαρακτηρισμός ὁ ὁποῖος ἐκλαμβάνεται «ὡς συνδεδυασμένος τύπος διαφθορᾶς ἅμα καί τυραννικότητος»^[21]. Οἱ θεόπνευστες αὐτές ἐπικρίσεις ἀποδίδονται στήν πόλη, ἡ ὁποία θεωρεῖται ἀπό τούς Ἰουδαίους «*Θεοῦ κατοικητήριον*» εἰς τόν αἰῶνα, καί ὅπου ἀναμένεται ἡ ἐσχατολογική καί μεσσιανική πνευματική ὁλοκλήρωση τοῦ Ἑβραϊσμοῦ, μέ τήν ἀνοικοδόμηση τοῦ Τρίτου Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. Παρά ταῦτα, ὑπάρχουν ἀκόμη ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σοβαρῶς θεωροῦν τήν Καινή Διαθήκη βιβλίο τοῦ Ἑβραϊσμοῦ καί τούς Χριστιανούς ὡς «*λάτρες ἑνός ἑβραίου Θεοῦ*».

Πιθανή ἄρνηση τῆς ἀξίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας, ὀδηγεῖ ἀναπόφευκτα σέ ὀλέθρια ὀλισθήματα, ὅπως **ἄρνηση τῆς Καινῆς Διαθήκης καί τοῦ ἀλαλήτου τῆς Ἐκκλησίας, ἄγνοια τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, ὁ Χριστιανισμός θά θεωρεῖται καινοτομία, παρερμηνεία τοῦ Χριστοῦ καί παράδοση τῆς προφητικῆς σκυτάλης στόν Ἰουδαϊσμό.** Ἡ χειρότερη συνέπεια τῆς ἀπορρίψεως τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καί τῆς ἀποσυνδέσεώς της ἀπό τό θεῖο Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ «*ἐπί πάντων Θεοῦ*»^[22], εἶναι ὅτι ἀνοίγει τόν δρόμο στό νά ἐρμηνευθοῦν οἱ προφητεῖες μέ κέντρο, ὄχι τόν ἐλθόντα Μεσσία Ἰησοῦ ἀπό τή Ναζαρέτ, **Χριστοκεντρικῶς**, ἀλλά μέ βάση τόν ἀναμενόμενο Μεσσία τῶν Ἰουδαίων, καί νά στηριχθεῖ πλήρως ὁ νέος μεσσιανισμός, πού θέλει νά ὀδηγήσῃ στήν κατάργηση τοῦ Χριστιανισμοῦ καί στήν ἀντίληψη ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέν ἦταν ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Ἀντιλαμβανόμεστε πόσο σημαντικό λάθος εἶναι αὐτό, τήν ἴδια στιγμή πού οἱ παλαιοδιαθηκικές προφητεῖες καθορίζουν μέχρι καί τά ἀκριβῆ ἔτη τῆς δράσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: Ἡ προφητεία τῶν 70 ἐβδομάδων, δηλ. τῶν 490 ἐτῶν, τοῦ Προφήτου Δανιήλ^[23], προερχομένη ἀπό τό ἔτος 538 π.Χ., περιγράφει τά γεγονότα ἀπό τό ἔτος 450 π.Χ. μέχρι τήν ὁλοκλήρωση τοῦ μεσσιακοῦ ἔργου. Αὐτή ἐκπληρώνεται μόνο στόν Ἰησοῦ Χριστό, διότι 450 περίπου ἔτη μετά Χριστόν=490 ἔτη τῆς προφητείας τοῦ Δανιήλ. Ἡ δέ προφητεία αὐτή δέν ἐκπληρώνεται, ἐρμηνευομένη ἀλλιῶς, οὔτε μέ ἐβδομάδες ἡμερῶν, οὔτε μηνῶν, οὔτε ἑκατονταετιῶν, οὔτε χιλιετιῶν, ἀλλά μόνον μέ ἐβδομάδες ἐτῶν, καί συνεπῶς δέν μπορεῖ νά ἀποδοθεῖ σέ ὅποιονδήποτε μελλοντικό «μεσσία», ἀλλά μόνον στόν Ἰησοῦ^[24]. Ἡ ἄτεχνη καί ἀνιστόριτη προσπάθεια νά ἐρμηνευθεῖ ἡ προφητεία μέ τήν σύγκριση τοῦ Βασιλέως Κύρου καί τοῦ κεχισμένου Ἀρχιερέως Ὀνία Γ΄ (Β΄ Μακαβ. δ΄ 34) καί τήν βεβύλωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ ὑπό τοῦ Ἀντιόχου τοῦ ἐπιφανοῦς (Πρβλ. E. Curtis ἐν DB I, σελ. 556) ὅπως ὀρθά ἀντιπαρατηρεῖ ὁ Codet (Τόμος I, σελ. 351) ἡ προφητεία τοῦ Δανιήλ ὁμιλεῖ περί ἐρημώσεως καί τοῦ ἀφανισμοῦ τῆς πόλεως καί τοῦ θυσιαστηρίου, γεγονότα πού δέν

συνέβησαν κατά τήν ἐποχή τοῦ Ἀντιόχου τοῦ ἐπιφανοῦς, ὅταν ὁ Ναός βεβυλώθηκε ἀλλά δέν κατεστράφη. Ἄλλωστε καί ἄν ὑπολογισθῇ ὅτι ἡ προφητεία ἀρχίζει ἀπό τό 556 π.Χ. μέ τό διάταγμα τοῦ Κύρου, ἐάν ἀφαιρέσουμε τάς 62 ἐβδομάδας ἐτῶν, εὐρισκόμεθα στό ἔτος 102 π.Χ., πού ἔπρεπε νά συμπίπτει ὁ θάνατος Ὀνίου τοῦ Γ΄. Ἀλλά ὁ θάνατος τοῦ Ὀνίου σημειώθηκε τό 171 π.Χ., μέ ἀποτέλεσμα νά προκύπτει διαφορά 69 ἐτῶν - δέκα περίπου ἐβδομάδων γιά τήν πλήρωση τῆς προφητείας.

Ὁ Ραββῖνος τῆς Θεσσαλονίκης καί νῦν κάτοικος Ἰσραήλ, κ. Μορντεχάϊ Φριζῆς, ἐγγονός τοῦ ἀειμνήστου συνταγματάρχου Μαρδοχαίου Φριζῆ, ἥρωος τοῦ ἀλβανικοῦ ἔπους, σέ συνέντευξιν του ἀνεφέρθη στόν ἀναμενόμενον ὑπό τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ «Μεσσιάν» καί παρέθεσε τά στοιχεῖα τῆς προσωπικότητός του καί τοῦ ἔργου τό ὅποῖον θά ἐπιτελέσῃ στόν Ἑβραϊκόν λαόν ἀλλά καί τήν ἀνθρωπότητα. Ἡ συνέντευξις τοῦ κ. Μορντεχάϊ Φριζῆ βιντεοσκοπηθεῖσα παρουσιάζεται στό Διαδίκτυο (http://orthodox-watch.blogspot.com/2011/06/blog-post_4501.html) καί σ' αὐτήν καθορίζεται ἐπακριβῶς καί ὁ χρόνος ἐμφανίσεως τοῦ «Μεσσία» πού θά ἐπισυμβεῖ ἀκριβῶς σέ 229 χρόνια ἀπό σήμερα «ἐκτός καί ἄν ἐφαρμοσθῇ τό σενάριο τῆς Γρήγορης Λύτρωσης» καί μάλιστα διακηρύσσεται ὅτι μετ' αὐτήν θά ἐπακολουθήσῃ ἡ χιλιετής βασιλεία τοῦ «Μεσσία» πού θά βασιλεύσῃ στό λαό τοῦ Ἰσραήλ καί σέ ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα. Ὁ «Μεσσίας» κατά τόν Ραββῖνο κ. Φριζῆ δέν θά διαθέτῃ θεϊκές δυνάμεις, θά εἶναι ὅμως ὁ «μεγαλύτερος Ἰσραηλιτικός, πολιτικός καί στρατιωτικός ἡγέτης πού θά ἐμφανισθῇ ἐπὶ τήν ἐποχή τοῦ Μωϋσῆ, ἐπιλεγμένος ἀπό τόν Θεό».

Ἐνῶ ὅμως ὁ σοφολογιώτατος κ. Φριζῆς διασαλπίζει ὅτι εἶναι ἱερά ὑποχρέωσις κάθε ἑβραίου νά τηρεῖ τούς 613 κανόνες τῆς Τορά (Νόμου) μέ ὅσα στήν συνέντευξή του ἰσχυρίζεται, πού βέβαια δέν ἀποτελοῦν ἀπλῶς ἰδικές του «συλλήψεις» ἀλλά πάγιες διϊστορικές καί διαχρονικές θέσεις τῶν Ραββίνων τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἔθνους, ἀλλοιώνει, διαστρέφει καί παρερμηνεύει πλήρως τήν Τορά καί βέβαια τόν Προφητισμόν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὡς θά ἀποδειχθῇ. Ἀναφέρεται ὡσαύτως καί στήν Καμπαλά ὁ κ. Φριζῆς πού δῆθεν ἀποτελεῖ τήν ἐσωτερικήν γνῶσιν τῆς Τορά. Ἡ Καμπαλά ὅμως, ὅπως οἱ ἴδιοι Ραββῖνοι ἀναφέρουν στά κείμενά τους (Scholem, Εἰσαγωγή στήν Καμπαλά, Roihlini, Ἡ τέχνη τῆς Καμπαλά, Waite AE The Doctrine and Literature of the Kabbalah, Hall MP The secret teaching of all ages), δέν ἀποτελεῖ τήν ἐσωτερικήν γνῶσιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀλλά τήν ἀπόλυτην διαστρέφει τῆς σέ τέτοιο βαθμό ὥστε νά θεωρεῖται ὅτι ὁ Θεός εἶναι μιά ἀπρόσωπη θεότητα τό Ein Sof «τό ἀπόλυτο τίποτα». Ἡ δημιουργία θεωρεῖται ὡς μιά συνεχῆς ἐξέλιξη-ἐκδήλωση τοῦ «Θεοῦ τίποτα», τήν ὁποία οἱ μυστικιστές Ραββῖνοι προβάλλουν μέ τόν ἄκρατο ἀποφατισμό μέσῳ τῆς ἀποκρυφιστικῆς τεχνικῆς τοῦ διαλογισμοῦ, ὡς δῆθεν προορισμένη νά ἀναγεννηθῇ τήν ἐποχή τῆς ἔλευσης τοῦ δῆθεν Μεσσία ἐνούμενη μέ τόν Ἑωσφόρο. Ἡ Καμπαλά εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἐνώσεως τῶν ἀνθρώπων μέ τούς δαίμονες.

Ἐπομένως καί ὁ σοφολογιώτατος κ. Φριζῆς μέ τίς ἀναφορές του ἐπιμαρτυρεῖ καί ἐπιβεβαιώνει ὅτι ὁ θεϊσμός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τῶν δικαίων καί τῶν Προφητῶν μετεβλήθη ἀπό τό Ραββινικό κατεστημένο τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους σέ φρικώδη Ἑωσφορισμό καί σατανολατρεία. Δι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο οἱ Ραββῖνοι συνέγραψαν τό φρικιαστικό Ταλμούδ μέ τό ὅποιο ἀλλοίωσαν πλήρως ὅλο τό πνευματικό καί ὄντολογικό μέγεθος τοῦ Νόμου καί τῶν Προφητῶν ἀρνούμενοι μετά

μανίας καί τρομακτικῆς ἐμπαθείας τόν μόνο ἀληθῆ Μεσσία, τόν ἐνσαρκωθέντα Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ Πατέρα, Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἀδαμάντινον ἐπιστέγασμα τῆς φύσει καί οὐσίᾳ Θεότητος τοῦ ἀληθοῦς Μεσσίου Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ ὁ Προφητισμός, τόν ὁποῖον ἐσκεμένως θέλει νά ἀγνοεῖ κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ὁ Ἰουδαϊσμός. Ὁ προφητάναξ Δαυῖδ εἰς τόν ΡΘ΄ Ψαλμόν γράφει: «Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἄν θῶ τούς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου». Ὁ μεγαλοφωνότατος Ἡσαΐας Ζ΄ 14 «διά τοῦτο δώσει Κύριος αὐτῷ σημεῖον: Ἰδοῦ ἡ Παρθένος ἐν γαστρί ἔξει καί τέξεται υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ», Θ΄ 6 «Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν υἱός καί ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχή ἐγεννήθη ἐπί τοῦ ὄμου αὐτοῦ καί καλεῖται τό ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλής ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος», ΛΕ΄ 3-10 «Ἰδοῦ ὁ Θεός ἡμῶν κρίσιν ἀνταποδίδωσι καί ἀνταποδώσει, αὐτός ἤξει καί σώσει ἡμᾶς». ΝΒ΄ 13-14, «Ἰδοῦ συνήσει ὁ παῖς μου καί ὑψωθήσεται καί δοξασθήσεται καί μετεωρισθήσεται σφόδρα. ὄν τρόπον ἐκστήσονται ἐπὶ σέ πολλοὶ οὕτως ἀδοξήσει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὸ εἶδός σου καί ἡ δόξα σου ἀπὸ υἱῶν ἀνθρώπων» ΝΓ΄ 1-12 «Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καί ὁ βραχίον Κυρίου τίνοι ἀπεκαλύφθη; ἀνηγγείλαμεν ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ, ὡς ρίζα ἐν γῆ διψώση. οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ οὐδὲ δόξα· καί εἶδομεν αὐτόν, καί οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδὲ κάλλος· ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καί ἐκλείπον παρὰ πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων· ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν καί εἰδῶς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη καί οὐκ ἐλογίσθη. οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καί περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται, καί ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ καί ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ καί ἐν κακώσει. αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καί μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν· παιδεῖα εἰρήνης ἡμῶν ἐπ’ αὐτόν. τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν. πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν, ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη· καί Κύριος παρέδωκεν αὐτόν ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. καί αὐτὸς διὰ τὸ κεκακῶσθαι οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καί ὡς ἄμνος ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα. ἐν τῇ ταπεινώσει ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον. καί δώσω τοὺς πονηροὺς ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ καί τοὺς πλουσίους ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὗρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. καί Κύριος βούλεται καθάρισαι αὐτόν ἀπὸ τῆς πληγῆς. ἐὰν δώτε περὶ ἁμαρτίας, ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὄψεται σπέρμα μακρόβιον· καί βούλεται Κύριος ἀφελεῖν ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δεῖξαι αὐτῷ φῶς καί πλάσαι τῇ συνέσει, δικαιοῦσαι δίκαιον εὖ δουλεύοντα πολλοῖς, καί τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν αὐτὸς ἀνοίσει. διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλοὺς καί τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σκύλα, ἀνθ’ ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καί ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη· καί αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε καί διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη».

Πρέπει νά ἐπισημειωθῇ ἐνταῦθα ὅτι τὰ φληναφήματα τῶν Ραββίνων ὅτι δῆθεν τό κείμενο αὐτό ἀναφέρεται εἰς τόν Ἰουδαϊκὸν λαὸν εἶναι καταγέλαστα διότι ἐκ τῶν συμφραζομένων παρουσιάζεται ὁ Μεσσίας ὡς ἄτομον διακρινόμενον τοῦ λαοῦ, διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ ὁποῖου καί ἀποθνήσκει. Εἶναι σαφῆς καί ἀναντίρρητος ἡ προφητικὴ ρῆσις τοῦ Ἡσαΐου διὰ τὴν ἐπὶ γῆς πορείαν καί τό ἱερόν ἔργον τοῦ

ἀληθοῦς Μεσσίου πού διϊστορικῶς ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ὡσαύτως ὀγκόλιθος συντριπτικός διά τὰς ψευδολογίας τῶν ραββίνων τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔθνους ἀποτελεῖ ἡ Προφητεία τοῦ Δανιήλ ὅπως προαναφέραμε ἰδιαίτερως, Θ΄ 21-27 «καί ἔτι ἐμοῦ λαλοῦντος ἐν τῇ προσευχῇ καί ἰδοῦ ἀνὴρ Γαβριήλ, ὃν εἶδον ἐν τῇ ὁράσει ἐν τῇ ἀρχῇ, πετόμενος καί ἤψατό μου ὡσεὶ ὄραν θυσίας ἐσπερινῆς. καί συνέτισέ με καί ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ καί εἶπε· Δανιήλ, νῦν ἐξῆλθον συμβιβάσαι σε σύνεσιν· ἐν ἀρχῇ τῆς δεήσεώς σου ἐξῆλθε λόγος, καί ἐγὼ ἦλθον τοῦ ἀναγγεῖλαί σοι. ὅτι ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν εἶ σύ· καί ἐννοήθητι ἐν τῷ ρήματι καί σύνες ἐν τῇ ὀπτασίᾳ. ἐβδομήκοντα ἐβδομάδες συνετμήθησαν ἐπὶ τὸν λαόν σου καί ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν σου τοῦ συντελεσθῆναι ἁμαρτίαν καί τοῦ σφραγίσαι ἁμαρτίας καί ἀπαλεῖψαι τὰς ἀνομίας καί τοῦ ἐξιλάσασθαι ἀδικίας καί τοῦ ἀγαγεῖν δικαιοσύνην αἰώνιον καί τοῦ σφραγίσαι ὄρασιν καί προφήτην καί τοῦ χρίσαι ἅγιον ἁγίων. καί γνώση καί συνήσεις· ἀπὸ ἐξόδου λόγου τοῦ ἀποκριθῆναι καί τοῦ οἰκοδομησάιν Ἱερουσαλήμ ἕως χριστοῦ ἡγουμένου ἐβδομάδες ἐπτὰ καί ἐβδομάδες ἐξηκονταδύο· καί ἐπιστρέψει καί οἰκοδομηθήσεται πλατεῖα καί τεῖχος, καί ἐκκενωθήσονται οἱ καιροί. καί μετὰ τὰς ἐβδομάδας τὰς ἐξηκονταδύο ἐξολοθρευθήσεται χρίσμα, καί κρίμα οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ· καί τὴν πόλιν καί τὸ ἅγιον διαφθερεῖ σὺν τῷ ἡγουμένῳ τῷ ἐρχομένῳ καί ἐκκοπήσονται ἐν κατακλυσμῷ, καί ἕως τέλους πολέμου συνετμημένου τάξει ἀφανισμοῖς. καί δυναμώσει διαθήκην πολλοῖς, ἐβδομάς μία· καί ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ἐβδομάδος ἄρθήσεται μου θυσία καί σπονδή, καί ἐπὶ τὸ ἱερὸν βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων, καί ἕως τῆς συντελείας καιροῦ συντέλεια δοθήσεται ἐπὶ τὴν ἐρήμωσιν». Ὁ πρ. Δανιήλ ὁμιλεῖ ὅτι ὁ Θεός εὐσπαγχνίσθη τὸν λαόν Του καί τὴν ἁγίαν πόλιν Του καί δέν ἀπομένουν παρά 70 ἐβδομάδες γιὰ νά καταλυθῇ τό κράτος τῆς ἁμαρτίας, νά παύσουν οἱ προφητεῖες καί οἱ ὁράσεις καί νά χρισθῇ ὁ ἅγιος τῶν ἁγίων. Καί βέβαια δέν ἀναφέρεται σέ ἐβδομάδες ἡμερῶν ἀλλά σέ ἐβδομάδες ἐτῶν, ὅπως καί οἱ ἴδιοι οἱ Ραββίνοι Saabia Gaon καί Aben Ezra ἀποδέχονται. Ὁ πρ. Δανιήλ ὁμιλεῖ περί 70 ἐβδομάδων πού ὑποδιαιρεῖ εἰς τρεῖς περιόδους. (στ. 25), ἐπτὰ ἐβδομάδες ἀποτελοῦν τὴν πρώτην περίοδο πού ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκδόσεως διατάγματος πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῆς Ἱερουσαλήμ, ἡ δευτέρα περίοδος ἀποτελεῖται ἀπὸ 62 ἐβδομάδες καί ἡ τρίτη περίοδος εἶναι μία ἐβδομάς, κατὰ τὴν ὁποία θά ἐνεφανίζετο ὁ Μεσσίας. Ἐπτὰ ἐβδομάδες ἐκπροσωποῦν 49 χρόνια καί 70 ἐβδομάδες 490 χρόνια, τὰ ὁποία θά παρήρχοντο ἀπὸ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς Ἱερουσαλήμ μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσία. Ἡ ἀνοικοδόμησις τῆς Ἱερουσαλήμ μετὰ τῶν τειχῶν αὐτῆς ἄρχισε ἀπὸ τό διάταγμα τοῦ Ἀρταξέρξου Μακρόχειρος (455 π.Χ.) καί συνεπῶς αἱ ἐβδομήκοντα ἐβδομάδες ἐτῶν ἔληξαν τό ἔτος 34 μ.Χ. Ἡ τελευταία ἐβδομάς ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 28 π.Χ. καί κατὰ τό ἡμισυ τῆς κατὰ τό 31 μ.Χ. ἀναπέμπεται πρὸς τὸν οὐρανὸν θυσία καί σπονδή διά τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί ἀληθοῦς Μεσσία Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ τὴν ἀναφορά τῆς ὁποίας, βεβηλύνεται ἐρημούμενον τὸν ἱερόν τοῦ Θεοῦ καί δέν παρέρχονται παρά ὀλίγα χρόνια διά καί καταστροφὴν τῶν Ἱεροσολύμων ἀπὸ τὸν Ῥωμαῖο αὐτοκράτορα Τίτο τό 70 μ.Χ. Ἡ πολύκροτη αὕτη προφητεία τοῦ Δανιήλ πού μέ ἱστορικὴ ἀκρίβεια καθορίζει καί τὸν χρόνο τῆς ἐπιφανείας καί τὸν θάνατον τοῦ ἀληθοῦς Μεσσία ἀποτελεῖ αἰώνιον

κόλαφον κατά τῆς διαστροφικῆς μανίας κατά τῆς ἀληθείας τῶν Ραββίνων τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔθνους.

Δέν εἶναι ὁμως μόνο, οἱ Προφητεῖες αὐτές πού προαναγγέλουν τήν ἐνανθρώπιση τοῦ αἰωνίου Λόγου - Υἱοῦ ἐν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. Ὑπάρχουν καί ἄλλες ἐξαιρετικῶς πολλές προκαθορίσασαι σαφῶς καί ἐν ἄκρα λεπτομερείᾳ:

Α. Τό ἄχρονον τοῦ Λόγου Υἱοῦ. Ψαλμ. Β:1-10

Β. Τήν προσκύνησιν τῶν μάγων. Ψαλμ. ΟΑ(ΟΒ):10-11

Γ. Τήν διδασκαλία καί τό ἀπολυτρωτικό καί κοσμοσωτήριο ἔργο Του Γεν. ΜΘ:10, Ψαλμ. Β:1-10, ΟΑ(ΟΒ):6-18, Μιχ. Δ:2-3, Ἡσ. Θ:1-8, ΝΒ:13-15, ΝΓ:4, ΝΕ:13, Ξ:1-7, Ζαχ. ΙΓ:1-7.

Δ. Τά θαύματά Του Ἡσ. ΛΕ:1-6.

Ε. Τήν εἰς Ἱεροσόλυμα εἰσοδόν Του ἐπί πύλου ὄνου Ζαχ. Θ:9.

ΣΤ. Τήν προδοσία τοῦ Ἰούδα καί τά τριάκοντα ἀργύρια καί τήν δι' αὐτῶν τήν ἀγορά τοῦ ἀγροῦ τοῦ κεραμέως Ζαχ. ΙΑ:12-13.

Ζ. Τήν ἐγκατάλειψή Του ὑπό τῶν μαθητῶν Του Ψαλμ. ΛΖ(ΛΗ):12-15, Ζαχ. ΙΓ:6-7

Η. Τοὺς ἐμπαιγμούς, τά ραπίσματα, τόν στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, τόν διαμερισμόν τῶν ἐνδυμάτων Του διά κλήρου, τόν κάλαμον μέ τήν χολήν καί τό ὄξος Ἡσ. Ν:6, ΝΓ:4-7, Ψαλμ. ΚΑ(ΚΒ):17-19, Ψαλμ. ΞΗ(ΞΘ):22

Θ. Τήν σταύρωσή Του μεταξύ δύο κακούργων καί τόν σκοτισμό τοῦ ἡλίου Ἡσ. ΝΓ:12, Δαν. Θ:26, Ζαχ. ΙΓ:6

ΙΑ. Τήν ἐν θριάμβῳ κάθοδον εἰς τόν ἄδην Ἰώβ ΛΗ:17

ΙΒ. Τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν Ψαλμ. ΙΕ(Ις):9-10, Νς, ΞΗ:19

ΙΓ. Τήν διάδοσιν τῆς διδασκαλίας Του εἰς ὅλον τόν κόσμον Ἡσ. ΜΒ:1-5, ΝΒ:13-15, ΝΕ:4-5, ΞΑ:4-14 κλπ.

Ὑπό τῶν θεοεικέλων προφητῶν τοῦ Ἰσραήλ προεφητεύθη σαφῶς ἡ ἐνανθρώπιση τοῦ αἰωνίου Θεοῦ Λόγου, προανηγγέθη ἡ μετά τήν ἐνανθρώπιση θεανδρική Του δρᾶσις, ἡ σταύρωσίς Του καί ἡ ἀνάστασίς Του ἐκ νεκρῶν καί ἡ διάδοσις τῆς διδασκαλίας Του εἰς πάντα τά ἔθνη. Θά ἡδυνάμεθα νά γράφωμεν ἐπί ἡμέρας διά τήν ἀνατροπήν τῶν κακοδοξιῶν καί τῆς ἀναληθείας τῶν ραββίνων τοῦ Ἰσραήλ ἀλλά ἐμποδιζόμεθα ἀπό τόν χῶρον. Εἶναι ὑπέροχη ἡ κυρία ἐπισήμανσις τοῦ μακαριστοῦ πρώην Ραββίνου Δαυῖδ Κοῦπερ, προσελθόντος στήν Ὀρθοδοξίαν, ὁ ὁποῖος στό πολυσήμαντον βιβλίον του «Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ» πού «ἐξηφανίσθη» διά παρεμβάσεως τοῦ διεθνοῦς Σιωνισμοῦ ἀπέδειξε ὅτι ὁ ἀληθής Θεός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι ὁ Τρισυπόστατος ἕνας καί μοναδικός Θεός, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καί τό Πανάγιο Πνεῦμα.

Ἡ δῆθεν τρομερά ὁμολογία τοῦ Ἰσραήλ πού ἐπικαλοῦνται μετ' ἐπιτάσεως οἱ Ραββῖνοι αὐτοῦ ὅτι ὁ Θεός εἶναι «εἷς» ὑποστατικῶς Δευτ. ΣΤ:4 πού στήν μετάφρασιν τῶν Ο' ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἄκουε Ἰσραήλ Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν Κύριος εἷς ἐστίν» ἀποτελεῖ τήν πλέον εὐγλωττον διακήρυξιν τοῦ θεόπτου Μωϋσεᾶ διά τό Τριαδικόν δόγμα διότι εἰς τό Μασσοριτικό κείμενο ἡ λέξις ὁ Θεός ἡμῶν ἀναγράφεται διά τῆς συνθέτου λέξεως «ἐλωέ» ἡ ὁποία εἶναι συνεζευγμένη κατάστασις τῆς λέξεως «ἐλωίμ» καί σημαίνει πάλι «οἱ Θεοί» καί τῆς λέξεως «νοῦ» πού σημαίνει «ἡμῶν». Ἐπομένως τό χωρίο σέ ἀκριβή μετάφραση ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἄκουε Ἰσραήλ

Κύριος οί Θεοί ήμῶν, Κύριος εἷς ἐστί». Ἡ λέξις ὅμως «εἷς» τοῦ ἱεροῦ κειμένου εἶναι ἡ λέξις «εἰχάδ» πού ἔχει σύνθετη ἔννοια καί σημαίνει μονάδα σύνθετον (Πρβλ. Γεν. Α:5, Β:24, Ίεζ. ΛΖ:17 κᾶ) καί δέν ἐννοεῖται συνεπῶς ἡ ἀπόλυτος μονάς διά τῆς λέξεως αὐτῆς, διότι τότε θά ἐγράφετο ἀντ' αὐτῆς ἡ λέξις «γιαχίδ». Συνεπῶς ὁ Θεόπτης Μωϋσῆς διακηρύσσει ὅτι ὁ Θεός κατά τήν οὐσία καί τήν φύση αὐτοῦ εἶναι εἷς ἀλλά ὑποστατικῶς εἶναι Τριάς. Εἷς Θεός ἐν τρισί ὑποστάσει.

Ἄς μήν ἐνοχλοῦνται λοιπόν οἱ Ραββίνοι τοῦ Ἑβραϊκοῦ Ἔθνους, ὅταν σύμφωνα μέ τίς διακηρύξεις τῶν Γραφῶν ἡ Ἐκκλησία διαχρονικῶς διασαλπίζει ὅτι ὁ ἀναμενόμενος ἀπό αὐτοῦς Μεσσίας εἶναι ὁ φρικτός Ἀντίχριστος. Ἄλλωστε ἡ ἐνασχόλησις μέ τήν Καμπαλά καί τόν ἀποκρυφισμόν τῆς, τίς ἐπικλήσεις δαιμόνων καί τήν μαύρη μαγεία, τήν χρῆσι τῆς Σολωμονικῆς τούς «προεμπρέπιζει» ικανῶς.

Τόν σημερινό διαχριστιανικό καί διαθρησκευτικό συγκρητιστικό Οἰκουμενισμό θά μπορούσαμε νά τόν ὀνομάσουμε Οἰκουμενισμό τοῦ Σιωνισμοῦ, διότι ἐξυπηρετεῖ τά καταχθόνια σχέδια ἐκείνου. Ὁ σκοπός τοῦ διεθνοῦς Σιωνισμοῦ εἶναι νά μπορέσει νά ἐπικρατήσῃ μιά μέρα ὀλοκλήρου τῆς Οἰκουμένης πολιτικῶς καί θρησκευτικῶς. Ἐπιδιώκει νά δημιουργήσῃ μιά παγκόσμια Ἑβραϊοκρατία.

Αὐτό ἦταν τό ὄνειρο τῶν Ἑβραίων ἀνέκαθεν. Περίμεναν νά ἔλθῃ ὁ Μεσσίας, ὡς πανίσχυρος κοσμικός ἄρχοντας, μέ τεράστια ὑλική δύναμη καί κοσμική ἐξουσία, πού θά συνέτριβε τά ἀήττητα Ρωμαϊκά στρατεύματα καί θά ἀποκαθιστοῦσε τήν ὑπό τῶν Ρωμαίων καταλυθεῖσα Βασιλεία τοῦ Ἰσραήλ. Ἀπό τήν ἀντιληψη αὐτή, ἐπήρασμενοι καί οἱ μαθητές, ρώτησαν τόν Χριστό : «εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τήν Βασιλείαν τοῦ Ἰσραήλ»^[25]; Ἀλλά, ὁ Χριστός τό δήλωσε καθαρά : «Ἡ Βασιλεία ἡ ἐμή οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου»^[26].

Ἐξακολουθοῦν δέ οἱ Ἑβραῖοι νά περιμένουν ἀκόμη τήν ἔλευση τοῦ Μεσσία. Καί ὅπως οἱ Χριστιανοί τό Πάσχα, ἀντί ἄλλου χαιρετισμοῦ, λέμε «Χριστός Ἀνέστη» καί ἀπαντᾶμε «Ἀληθῶς Ἀνέστη», ἔτσι καί πολλοί Ἑβραῖοι σε πολλά μέρη ρωτοῦν : «ἦλθε»; (ὁ Μεσσίας) καί ἀπαντοῦν «δέν ἦλθε»! Δέν πίστεψαν στόν ἐρχομό Του, πού πραγματοποιήθηκε πρό δύο χιλιάδων ἐτῶν, καί ὁ ὁποῖος συνοδεύτηκε μέ τόσες ὀλοφάνερες ἀποδείξεις, μέ τήν ἐκπλήρωση ὅλων τῶν προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης στο πρόσωτό Του, μέ πρωτάκουστη θεία διδασκαλία, μέ πρωτοφανῆ καί καταπληκτικά θαύματα. Δέν τούς ἐπεισαν τά λόγια τῶν Προφητῶν, πού προανήγγειλαν μέ λεπτομέρειες τά γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου, καί τά ὁποῖα ἐκπληρώθηκαν κατά γράμμα μέ κάθε ἀκρίβεια στόν Χριστό.

Οἱ Σιωνιστές, ὅμως, περιμένουν ἀκόμη νά ἔλθῃ στή γῆ ἕνας Χριστός, ὅπως τόν θέλουν αὐτοί, ὅπως τόν ἔχουν πλάσει οἱ ἴδιοι στή νοσηρή φαντασία τους, καί στά ἰδιοτελεῖ ὄνειρά τους. Θέλουν καί περιμένουν ἕνα Μεσσία, ὄχι ταπεινό, σάν τόν Θεάνθρωπο, ἀλλά πανίσχυρο αὐτοκράτορα. «Ὁ Βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων», λένε, «θά εἶναι ὁ ἀληθής Πάπας τῆς Οἰκουμένης, ὁ Πατριάρχης τῆς Διεθνοῦς Ἐκκλησίας»^[27]. Θέλουν οἱ Σιωνιστές ἕνα Χριστό μέ ὑλική δύναμη καί κοσμική ἐξουσία, πού θά τοῦς δώσει, ἐν συνεχείᾳ, παντοδυναμία καί παγκόσμια κυριαρχία. Φαντάζονται ἕνα Μεσσία, πού νά εἶναι κομμένος στά μέτρα τῶν φιλοδοξιῶν τους, στά μέτρα μιᾶς εὐτυχίας, ὄχι πνευματικῆς καί ἐπουρανοῦ, ἀλλά ὑλικῆς καί ἐγκοσμίου. Νά τί λένε :

«Ποιά ή ανάγκη νά βλέπουν οί ύπήκοοι στό πρόσωπο τοῦ Βασιλιά τους ψυχή ἀγγελική; Ὀφείλουν νά διακρίνουν σ'αυτόν τήν προσωποποίηση τῆς ἰσχύος καί τῆς δυνάμεως. Ὁ Ἄρχοντας αὐτός θά λάβει τήν θέση τῶν σημερινῶν ὑφισταμένων Κυβερνήσεων, οἱ ὁποῖες σύρουν τήν ὑπαρξή τους στό μέσον τῶν ἀποθρασυνθειῶν ἀπό'μας κοινωνιῶν. Ὁ ἐκλεκτός αὐτός τοῦ Θεοῦ κλήθηκε ἄνωθεν, γιά νά θραύσει τίς ἀσύνετες δυνάμεις... Αὐτές οἱ δυνάμεις κατέστρεψαν κάθε τάξη στήν κοινωνία, γιά νά ὑψώσουν στά ἐρείπιά τους τόν θρόνο τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἰσραήλ^[28].

Στό πρόσωπο τοῦ Βασιλιά, κυρίαρχου τοῦ ἑαυτοῦ του καί τῆς ἀνθρωπότητας, χάρη στήν ἀκλόνητη θέλησή του, ὅλοι θά πιστέψουν, ὅτι βλέπουν τό Πεπρωμένο μέ τίς ἄγνωστες ὁδοῦς του. Ὁ σῦλος τῆς ἀνθρωπότητας, πού βρίσκεται στό πρόσωπο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἄρχοντα τῆς Ἁγίας σποράς τοῦ Δαυΐδ, πρέπει νά θυσιάσει ὅλες του τίς ἀτομικές ὀρέξεις γιά τόν Λαό του»^[29].

Ἐνα, λοιπόν, κοσμικό Ἄρχοντα περιμένουν οἱ Σιωνιστές, στό πρόσωπο τοῦ ὁποίου θά διακρίνουν «τήν προσωποποίηση τῆς ἰσχύος καί τῆς δυνάμεως» καί «θά πιστέψουν ὅλοι ὅτι βλέπουν τό πεπρωμένο μέ τίς ἄγνωστες ὁδοῦς του». Αὐτός δέ ὁ Οἰκουμενικός Ἄρχοντας θά εἶναι «τῆς ἁγίας σποράς τοῦ Δαυΐδ». Ἄλλο Μεσσία, λοιπόν, περιμένουν οἱ Ἑβραῖοι, Μεσσία κοσμικό, γιά νά κυριαρχήσουν ἐπί τῆς Οἰκουμένης.

Γιά νά πετύχει, ὅμως, ὁ διεθνής Σιωνισμός τό ὄνειρό του αὐτό, τίς κοσμοκρατορικές δηλ. βλέψεις του, δημιουργεῖ διάφορους ὀργανισμούς μέ καλούς δηθεν σκοπούς, ἀλλά πίσω τους κρύβεται ἀθέατος αὐτός. Κατορθώνει, ἐπίσης, μέ σατανική ικανότητα νά εἰσδύει μέσα σέ ἔτοιμες ὀργανώσεις καί νά τίς χρησιμοποιεῖ γιά τούς σκοτεινοῦς σκοπούς του, ὥστε νά ἐργάζονται ἐκεῖνοι, χωρίς νά τό ὑποπτεύονται κἄν, γιά τήν πραγματοποίηση τοῦ Σιωνιστικοῦ ὄνειρου, πού εἶναι ἡ κυριαρχία τους ἐπί τῆς Οἰκουμένης.

Μία τέτοια ὀργάνωση εἶναι ἡ **Μασωνία**, ἡ ὁποία ἐργάζεται γιά τήν ἐπιτυχία τῶν σχεδίων τῶν Σιωνιστῶν. Νά, τί ἀποκαλύπτεται ἀπό τά «Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών» : «Θά δημιουργοῦμε καί θά πολλαπλασιάσουμε τίς Μασωνικές Στοές σέ κάθε χώρα τῆς Οἰκουμένης. Θά προσελκύνουμε σ'αὐτές ὅλους ἐκείνους, πού εἶναι ἢ μποροῦν νά γίνουν ὑπέροχοι πράκτορες μας. Οἱ Στοές αὐτές θά ἀποτελοῦν τό κυριώτερο γραφεῖο πληροφοριῶν μας καί αὐτό πού θά ἔχει τήν μεγαλύτερη ἐπιρροή ἀνάμεσά μας. Θά συγκεντρώσουμε ὅλες αὐτές τίς Στοές σέ μία διοίκηση γνωστή μόνο σ'ἐμᾶς καί ἡ ὁποία θά ἀποτελεῖται ἀπό τούς σοφούς μας. Οἱ Στοές θά ἔχουν τόν ἀντιπρόσωπό τους, πίσω ἀπό τόν ὁποῖο θά κρύβεται ἡ διοίκηση, γιά τήν ὁποία μιλάμε, καί ἀπό τούς ἀντιπροσώπους θά δίνονται οἱ διαταγές καί τά συνθήματα»^[30].

Ἐπομένως τό λένε οἱ ἴδιοι οἱ Σιωνιστές ὅτι ἡ Μασωνία εἶναι δημιούργημα τοῦ Σιωνισμοῦ, γιά νά καλύπτει τούς σκοπούς του. Ἄλλωστε ἡ Στοά τῶν Η.Π.Α. «ΜΕΓΑΛΗ ΔΡΥΣ» ΜΠΕΝ ΜΠΕΡΙΘ, μέ μέλη της μόνο Ἑβραίους μέ παραρτήματα σέ ὅλο τόν κόσμο καί στήν Χώρα μας, τό ἀποδεικνύει. Καί ἡ Μασωνία, μέ τήν σειρά της, τό δημιούργημα αὐτό τοῦ Σιωνισμοῦ, κρύβεται πίσω ἀπό διάφορα Σωματεῖα καί Ὀργανώσεις καί προωθεῖ τούς κρυφίους σκοπούς της, πού εἶναι καί σκοποί τοῦ Σιωνισμοῦ. Τό λένε οἱ ἴδιοι στό ἐπίσημο ὄργανο τῆς Μασωνίας, τό περιοδικό «Πυθαγόρας». «Ὁ Τεκτονισμός», γράφουν οἱ ἴδιοι οἱ Μασῶνοι, «ὅπως μᾶς βεβαιώνει ἐξ ἄλλου τό παρελθόν του, ὅταν ἐπρόκειτο νά ἀναμιχθεῖ ζωηρῶς σέ ὁποιαδήποτε ἀνθρωπιστική, ἀπελευθερωτική, κοινωνική καί ἀναμορφωτική κίνηση, κρυβόταν καί

κρύβεται, όχι βεβαίως από φόβο, αλλά από καθήκον, πίσω από ειδικά σωματεία, που συστάθηκαν και ενισχύθηκαν απ'αυτόν». Καί πιά κάτω αναφέρεται σάν παράδειγμα, μεταξύ άλλων, τό «Ετήσιο Διεθνές Συνέδριο Ειρήνης», ή «Νήαρ Ήστ Ρέλιεφ», ή «Χριστιανική Αδελφότης τῶν Νέων», καί ἄλλοι ἀναρίθμητοι ἀνθρωπιστικοί καί ἐκπολιτιστικοί ὀργανισμοί. Ἄλλωστε, ὅσες φορές παραβίασε τήν ἀρχή του αὐτή, ἀπέτυχε οἰκτρῶς ἢ πέτυχε ἐλάχιστα τοὺς ἀντικειμενικούς σκοπούς, πού ἐπεδίωκε»^[31].

Καί ἡ αἵρεση τοῦ Χιλιασμοῦ, ἢ ἡ Φυλλαδική Ἐταιρεία «Σκοπιά τοῦ Πύργου» τῶν ψευδομαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά εἶναι δόλιο κατασκεύασμα τοῦ Ἑβραϊσμοῦ. Ἀσφαλῶς ὡς αἵρεση ὁ Χιλιασμός ὑπῆρχε ἀπό τά πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, μέ τοὺς ἀγῶνες τῶν ἁγίων Πατέρων τόν κατέβαλε καί ἔσβησαν οἱ ὀπαδοί του. Ἦλθε, ὅμως, ὁ Σιωνισμός καί τόν ἀνέσυρε ἀπό τή ναφθαλίνη. Τοῦ ἔδωσε περιεχόμενο κατάλληλο, γιά τήν ἐπιτυχία τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ σχεδίου του, μέ τόν Ἰρβινκίτη πάστορα Κάρολο Ρῶσσελ. Καί ἔτσι ὁ Χιλιασμός, ἀφ' ἐνός μέν διαστρέφει καί πολεμᾷ μέ λύσσα τόν Χριστιανισμό, ἀφ' ἐτέρου δέ ἐξυπηρετεῖ καί ἐργάζεται γιά μιά παγκόσμια Ἑβραϊκή Κυβέρνηση^[32].

Ἡ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει σχέδιο τήν ψευδοένωση τῶν Θρησκειῶν. Τό σπουδαῖο, ὅμως, εἶναι ὅτι τό σχέδιο αὐτό τοῦ Οἰκουμενισμοῦ συμπίπτει μέ τό σχέδιο τοῦ Διεθνοῦς Σιωνισμοῦ. Ὁ Σιωνισμός ἔχει σχέδιο μακροχρόνιο γιά τόν σκοπό αὐτό. Στό πρῶτο κεφάλαιο τῶν «Πρωτοκόλλων τῶν Σοφῶν τῆς Σιών» διαβάζουμε : «Ἔχουμε ἐνώπιόν μας σχέδιο, στό ὁποῖο ἐκτίθεται στρατηγικώτατα ἡ γραμμή, ἀπό τήν ὁποία δέν μπορούμε νά ἀπομακρυνθοῦμε, χωρίς νά διακινδυνεύσουμε νά δοῦμε κατεστραμμένους τοὺς ἀγῶνες πολλῶν αἰώνων»^[33]. «Δέν θά ἀναγνωρίσουμε», γράφουν, «τήν ὑπαρξη ἄλλης θρησκείας, ἐκτός ἀπό αὐτῆς τοῦ ἐνός Θεοῦ μας, μέ τόν ὁποῖο ἡ εἰμαρμένη μας εἶναι συνδεδεμένη... Γιά αὐτό ἀκριβῶς ὀφείλουμε νά καταστρέψουμε κάθε πίστη»^[34]. Καί πιά κάτω γράφουν : «Λάβαμε ἤδη μέριμνα νά καταστρέψουμε τήν ἐπιφροή τῆς Χριστιανικῆς ἱερατικῆς τάξεως... Ἡ ἐπιφροή τῆς στούς λαούς καταπίπτει καθημερινῶς... Ἐλάχιστα συνεπῶς ἔτη ὑπολείπονται ἀκόμη μέχρι τήν πλήρη κατάρρευση τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Εὐκολώτερα ἀκόμη θά καταβάλουμε καί τίς ἄλλες θρησκείες, μέ τίς ὁποῖες, ὅμως, εἶναι πολύ νωρίς νά ἀσχοληθοῦμε... Ὅταν θά φτάσει ἡ στιγμή, θά καταστρέψουμε τελειωτικῶς τήν Παπική αὐλή».

Τοῖο εἶναι τό σχέδιο τοῦ Σιωνισμοῦ; Τό λένε οἱ ἴδιοι : Νά καταστρέψουν τήν πίστη καί νά δημιουργήσουν ἄλλη θρησκεία.

«Ὁ Βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων», γράφουν, «θά εἶναι ὁ ἀληθῆς Πάπας τῆς Οἰκουμένης, ὁ Πατριάρχης τῆς Διεθνοῦς Ἐκκλησίας»^[35]. Ἀλλά, γιά αὐτήν τήν Διεθνή Ἐκκλησία, ὡς γνωστόν, ἀγωνίζεται καί ὁ Οἰκουμενισμός. Διότι, μέ τό ἐνωτικό πρόβλημα, πού ἔχει δημιουργήσει, προχωρεῖ ἀκάθεκτα στήν καταστροφή τῆς Πίστειος, στήν ἐκθεμελίωση τῆς Ὁρθοδοξίας καί τήν δημιουργία μιᾶς «παγκοσμίου Ἐκκλησίας» καί μιᾶς παγκοσμίου θρησκείας^[36].

Μετ' Ἀναστασίμων Ἐύχῶν
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ

- [1] «Ἐκκλησία», Ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔτος 94, τεύχος 2, Φεβρουάριος 2017, Ἀθήναι, σ. 134, http://www.ecclesia.gr/greek/press/ekklisia/2017_februarios.pdf
- [2] *Ἡ Ἑβραϊομασονία ξεσκεπάζεται*, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Τύπος, Ἀθήναι 1999⁶.
- [3] *Ἑβραῖοι καί Χριστιανοί*, ἐκδ. Πνοή, Κόρινθος, 1996⁴.
- [4] «Ὁ Χριστός ξανασταυρώνεται» ἀπό τόν σιωνιστικό πολιτιστικό ὑπόκοσμο τοῦ Λόζ Άντζελες, Ἀθήνα 1988
- [5] *Σεμινάριο ἀποκάλυψης τοῦ Σατανᾶ καί τῶν Λεγεόνων του*, Μπροστά στό μεγάλο πόλεμο ΙΒ', ἐκδ. Ὁρθόδοξο Μέτωπο, Μαρούσι 1996.
- [6] Τό ὅτι ἡ ἐπίδραση τῆς Καββαλά, τοῦ συγχρόνου ἐβραϊκοῦ μαγικοῦ μυστικισμοῦ, ὀδηγεῖ σέ ἀντιλήψεις ἐντελῶς ἀποκλίνουσες ἀπό αὐτές τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, ὁμολογεῖται καί ἀπό τά ἴδια τά σημερινά ἰουδαϊκά συγγράμματα. Ἐπί παραδείγματι βλ. WILLIAM SCOTT GREEN - JED SILVERSTEIN, «Messiah» *The Encyclopaedia of Judaism*, τόμ 3, ἐκδ. Brill, Leiden - Boston 2005, σ. 1687.
- [7] **Δευτ. 18, 18.**
- [8] **Ἱερ. 38, 31-36.**
- [9] **Ἱσ. 2, 3.**
- [10] **Μαλ. 1, 11.**
- [11] **Γέν. 17, 5 καί Ὡσηέ 2, 25.**
- [12] Ἱσ. 65, 15, 16.
- [13] Ματθ. 14, 5.
- [14] Πράξ. 5, 33-42.
- [15] Λουκ. 2, 25-35.
- [16] Πράξ. 9, 1-31.
- [17] Σχ. βλ. τό λῆμμα «Ἰουδαῖοι - Ἰουδαϊσμός» στό Β. ΔΕΝΤΑΚΗΣ, *Συναγωγή Πατέρων, ἤτοι συστοιματικοί πίνακες τῆς Ἑλληνικῆς Πατρολογίας τοῦ J. P. Migne*, τόμ. Γ', ἐν Ἀθήναις 1985, σσ. 1859-1865 καί Ἑλλήνων Χριστώνυμη Δόξα. Ἐκκλησία - Παλαιά Διαθήκη - Ἰουδαϊσμός, ἐκδ. Χριστιανικός Ὁρθόδοξος Φιλανθρωπικός Σύλλογος Φίλων Ἰ. Ἡ. Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου «Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», Θεσ/κη 2013, σσ. 36-42, <http://www.impantokratoros.gr/apanthsh-momfh-xristianismos-ellhnismos.print.el.aspx>
- [18] ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΗΣ, *Νεο-εἰδωλολατρικές περιπλανήσεις καί ἡ ἀληθής ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας*, ἐκδ. Ἰ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὅρος 2002, σσ. 42-54.
- [19] Ἄποψη, πού ὀδηγεῖ κατ'εὐθεΐαν στό συμπέρασμα ὅτι ὁ Θεός, πού καταδίκασε τόν προδότη Ἰούδα (Λουκ. 22, 22), εἶναι ὁ ἴδιος ὑπεύθυνος γιά τήν ἀπώλεια ἐκείνου.
- [20] Α' Θεσ. 2, 14-16.
- [21] Π. Ν. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ, *Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου (κείμενον-εἰσαγωγή-σχόλια-εἰκόνες)*, ἐκδ. Χ. Π. Συνοδινοῦ, ἐν Ἀθήναις 1950, σ. 184.
- [22] Ρωμ. 9, 5.
- [23] **Δαν. 9, 22-27.**
- [24] Ἑλλήνων Χριστώνυμη Δόξα, ἐνθ'άνωτ., σσ. 43-44, 47-51, 53-60.
- [25] Πράξ. 1, 6.
- [26] Ἰω. 18, 36.

[27] ΑΡΧΙΜ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, *Τά πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιῶν. Τά σκοτεινά σχέδια τῶν Σιωνιστῶν πῶς ἐξελίσσονται σήμερα*, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Τύπος, Ἀθήναι 2003, Πρωτόκολλο ΙΖ΄, σ. 119.

[28] Ὁ. π., Πρωτόκολλο ΚΓ΄, σ. 149.

[29] Ὁ. π., Πρωτόκολλο ΚΔ΄, σσ. 153-154.

[30] Ὁ. π., Πρωτόκολλο ΙΕ΄, σ. 101.

[31] Περιοδικό «Πυθαγόρας», τεύχος 1, Ἰανουάριος 1930.

[32] ΑΡΧΙΜ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, *Ὁ Οἰκουμενισμός χωρίς μάσκα*, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Τύπος, Ἀθήναι 1988, σσ. 40-48.

[33] Τοῦ ἰδίου, *Τά πρωτόκολλα...*, ἐνθ' ἄνωτ., Πρωτόκολλο Α΄, σσ. 12-13.

[34] Ὁ. π., Πρωτόκολλο ΙΔ΄, σ. 95.

[35] Ὁ. π., Πρωτόκολλο ΙΖ΄, σ. 119.

[36] Τοῦ ἰδίου, *Ὁ Οἰκουμενισμός...*, σσ. 107-108.